

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
MUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

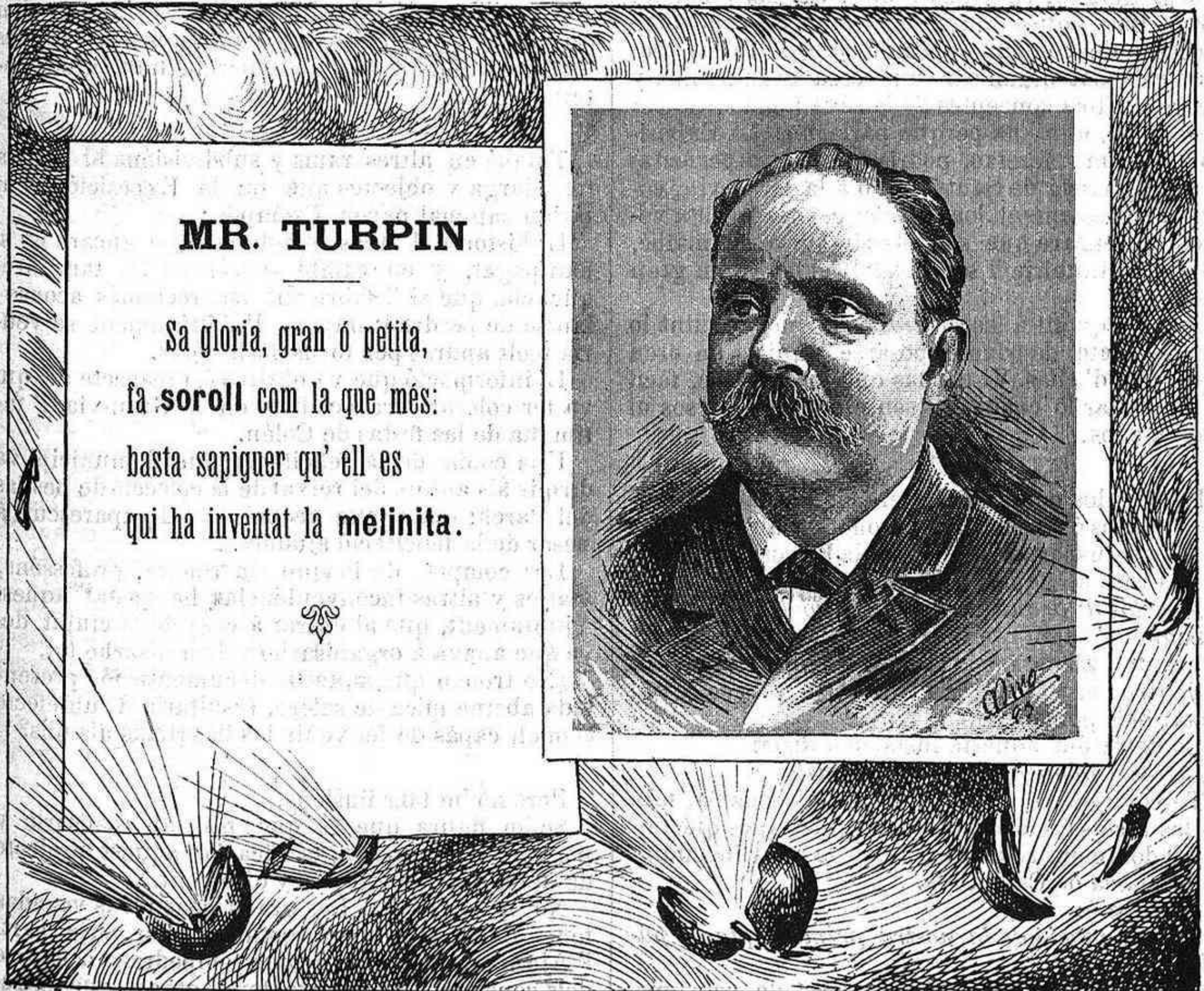
PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5

CAPS DE BROT

MR. TURPIN

Sa gloria, gran ó petita,
fa soroll com la que més:
basta sapiguer qu' ell es
qui ha inventat la melinita.

UNA EXPOSICIÓ

Ja deuen saberho. Lo nostre excelentíssim... ¡etxém!

(No puch evitarho: sempre qu' escrich aixó d' *excelentíssim*, parlant del municipi, me vé un estornut.)

Continúo.

Lo nostre excelentíssim Ajuntament, animat sens dupte pél brillant resultat obtingut ab las exposicions passadas, tracta de ferne un' altra próximament, que crech será de bellas arts y cosas aixís.

Tot aixó de certámens artístichs y decoratius, no pot negarse que vesteix una pila y dona als forasters una petita idea de la cultura y del bon gust que aquí reynan, gracias á n' en Pirozzini y demés directors del tinglado.

Lo que hi ha de deplorable es que entre aquestas manifestacions d' ordre delicat y superior, no se n' hi intercali de tant en tant alguna de menos pretenciosa, pero igualment instructiva.

Ja que 'ns digném demostrar á propis y á extranyos lo nostre nivell artístich ¿per qué no hem d' exhibirlos també la nostra situació en altres rams y en altres terrenos?

¿Que 's figura l' Ajuntament que seria poch interessant una Exposició ahont s' ensenyés al mon civilisat... y sense civilisar, tot lo que Barcelona té de cómic, de bufo y de grotesch?

En pocas paraulas: ¿per qué la corporació municipal no organisa una Exposició humorística?

* *

Los elements pera celebrar un certámen d' aquest género, se troban aquí á pilas y per tot arreu. Baix aquest punt de vista, Barcelona no necessita del concurs de ningú, ja que ab sos propis medis pot organisar una cosa grandíssima y digna per tots conceptes de la séva fama.

De local, ni hi ha perqué parlarne. La Exposició á que 'm refereixo, podria celebrarse perfectament al passeig de Sant Joan ó á la Gran-via, collocant modestament los *objectes* per terra, tota vegada que encare que 's mullessin ó 's fessin malbé, no 's desminuhiria 'l seu mérit... ni perdriam gran cosa.

Ara, en quant á las *preciositats* que, seguint lo meu projecte, deurian exposarse, aquí va un breu mostruari d' ellas. Vistas las que jo indicaré, fácil es aumentar lo catálech, sense grans esforços ni mal-de-caps.

* *

Primer: los ponts de la riera de 'n Malla. Se n' escullen dos ó tres dels més tronats, y ab molt cuydado 's transportan al lloch de la Exposició, acompanyantlos ab aquest lletrero:

Modelos d' arquitectura municipal.

Segón: s' agafa un carro d' escombrarias, d' aquest tan plens, que van pels carrers escampant lo género per tot allí hont passen, y 's coloca al costat dels ponts.

Lo lletrero d' aquesta instalació diria:

Infeció pública, diaria y gratuita.

Tercer: una pirámide ben ayrosa y senzilla, feta ab las fustas cremadas y demés guinyapos que tan cuydadosament se conservan en lo solar incendiado de la plassa de Catalunya.

Inscripció:

Ornamentació de la nostra primera plassa pública.

Quart: una barraca de guardas de consúms,

construhida ab estoras vellas, mánechs d' escombra, trossos de persiana y bossins de teula.

Títul d' aquesta instalació:

Palacios económichs.

Quint: dos ó tres balustres de la escala monumental de la casa de la ciutat.

Al peu:

Valen cent duros cada un. Y si no 'ls valen, los costan.

Sisé: una gabia ab una gallina, un cunill, un colóm y un mussol.

Lletrero explicatiu:

De la colecció de fieras del Parch.

Seté: las graellas que pél centenari van colocarse á la Rambla.

Títul.

Recorts d' una engallinada mónstruo.

Vuyté: una pila de tarugos.

Explicació:

Lo que á ca la ciutat té més partidaris.

¡Eh! ¿qué 'ls va semblant la cosa?

* *

Perque la Exposició resultés més variada, á més dels objectes qual llista apenas hi comensat, podria compendre també animals grossos... en lo sentit zoológich de la paraula.

Es tant lo que aquí abundan, que no hi hauria més feyna que la d' escullir.

Verbi gracia.

Un municipal dormint:

(Modelo de vigilancia.)

Un cego:

(Inspector de serveys públichs.)

Un regidor d' aquests que van grassos, sense tenir modo conegut de viure:

(Modelo d' honradés y probitat.)

Y seguint per aquest istil ¡no se 'n trobarian poch ni gayres d' *exemplars* interessants, dignes de ser exhibits y coneguts per la humanitat entera!

* *

També en altres rams y subdivisions hi hauria tela llarga y objectes que en la Exposició no hi farian cap mal paper. Exemples:

L' historia d' unas banderas que encare no s' han pagat, y en cambi serveixen ab tanta frecuencia, que si 'l fabricant las reclamés aconsonantse de perdre l' import, l' Ajuntament se veuria molt apurat per tornárlas totas.

L' informació que va obrirse (?) respecte de qui va fer colocar certas cadiras en la Gran-via, l' últim dia de las festas de Colón.

Una copia de la felicitació que 'l municipi va dirigir als autors del reixat de la colecció de bestias del Parch; reixat que després ha desaparecut, á pesar de la felicitació aludida.

Los comptes de lo que en tiberis, professóns, viatjes y otras inconveniencias ha gastat aquest Ajuntament, que al entrar á casa de la ciutat deya que anava á organisarho y moralisarho tot.

¿No troban que aquesta documentació, presentada ab una mica de salero, resultaria d' un efecte cómic capás de fer venir las llágrimas als ulls?

* *

Però no 'm faig ilusions.

Se 'm figura que 'ls que podrian realisarho y portarlo á la práctica, calificarán aquest projecte de descabellat, pernicios y disolvent.

No 'm sorprendrá. Las grans ideas raras vegadas tenen éxit á la primera tentativa. Per altra part, l' Ajuntament més s' estima empedrar, ocuparse dels consúms y promoure forsa obras, que entre-

INMORALITATS QUE NO 'S PERSEGUEIXEN

—Aixó sí, senyor marquès,
qu' es inhumaná é immoral.

¿Que no veu que aquest carril
no més serveix per fer mal?

tenirse en concursos que no necessitan inspeccions,
pressupostos ni quartos.

De tots modes, l' idea está donada: las líneas
generals d' aquesta Exposició quedan indicadas
d' una manera claríssima.

¿Qué 'ls concejals aceptan lo plan? Molt bé.

¿Qué no l' aceptan? Tan enemichs com sempre.

Pero aceptat ó no, consti una cosa: que 'l pro-
jecte 'l dono de franch, sense exigir, com altres,
comissió ni tant per cent de cap classe.

Me contento ab que quan sigui mort m' enter-
rin en lo panteón de cataláns ilustres, ab aquest
epitafi sobre ma tomba:

A
UN HOME QUE VA TRABALLAR GRATUITAMENT
Los regidors admirats,
¡molt admirats!

Y res més.

A. MARCH

PER FORSA

Sè que dius que per forsa tu 'm besavas
quan trobantnos solets dintre 'l boscatje
al rossinyol festós, entre 'l ramatje
ab tas mans delicadas amoixavas;

que per forsa en tal siti m' abrassavas,
deixantme embadalit ta hermosa imatge,
puig per falta de forsa ó de coratje,
en lloch de resistirte t' entregavas.

Mes jo dich que á la forsa dels meus brassos
vas fugir al instant que 'ns van sorprendre,
perque aixís no donavas res á entendre.

Y aixó prova, Pepeta, qu' en tals cassos
la forsa de la dona may se torsa
quan té forsa virtut per lluytá' ab forsa.

A. ROSSELL.

À TRAVÉS DE VISCAYA

¡Quin contrast no ofereix la ria de Bilbao sempre animada per un sens fi de vapors que van y venen quan no están arrambats al moll carregant mineral de ferro!...

A l'esquerra fumejan tot lo dia las xamaneyas, las finestras y totas las oberturas de las porxadas de las grandiosas fundicions de ferro: no se senten més que xiulets de locomotoras, y grinyols de wagonetas, ni 's veuhen més que cables aéreos pujant y baixant un enfilall de cisteilas de ferro plenas de mineral. Lo mateix pes de las que van plenas eleva á las qu' están vuidas.

La civilisació moderna que professa la santa religió del treball está passant lo rosari per medi de aquell enfilall de receptáculs. Y 'l fum del carbó de pedra es l' encens qu' envia al cel en espirals majestuosas, que arriban á enterbolir la blavor de l' atmósfera.

En cambi á la rivera dreta, entre un sens fi de chalets elegantíssims, de palaus suntuosos, de regalats jardins y hortas sempre verdas s' hi aixeca un grandió edificí que porta 'l títol de *Universidad libre de Deusto*.

Si 'l títol de *Universidad* es sempre simpátich, lo calificatiu de *libre* ho es molt més encare.

Pero no cal fiarse de las apariencias sempre enganyosas: la *Universidad libre de Deusto* ha sigut fundada y está sostinguda pels jesuitas.

Veus' aquí 'l contrast que més amunt indicava. La mansa ria de Bilbao separa aquells dos polos. A l'esquerra 'l treball, l' activitat, la fatlera per las grans empresas del progrés material, un poble obrer com lo de Sestao tocat de socialisme y ennegrit per la pols y 'l fum del carbó de pedra, y las oberturas de forns y fornals pareescudas á bocas de infern, exhalant bravadas incendiarias. A la dreta un nou baluart jesuitich, en lo qual los pares de la companyia apoderats del cor y de la inteligencia de la juventut, els dirigeixen al séu antojo.

Y tot aixó en nom de la *llibertat d' ensenyansa*.

¡La llibertat empleada com un' arma de destrucció contra la llibertat mateixa!

Jesuitas han de ser per forsa 'ls que 's valen de semblants procediments.

La *Universidad libre de Deusto* contrasta notablement ab lo monumental convent de Loyola, degut en gran part á la munificencia del imbécil Carlos II y la séva esposa.

L' edifici en qu' está establerta ofereix un ayre modern molt marcat. Es modern pel séu aspecte, per la séva distribució interior, pel séu decorat, per la séva organizació especial. Lo jesuita 's fica en la societat en que vivim, empleant formas melosas y atractivas. En lloch d' espantar y estemordir, atrau y amoixa. En lloch de mostrarse inflexible y dur, se presenta suau y transigent.

A tal propósit respon la construcció ideada pel marqués de Cubas y realisada á tot gasto.

Son vestibul y sos immensos salons recibidors, decorats ab copias dels millors quadros del museo de Madrid, y grans taulas centrals ahont s' hi ostentan numerosos álbuns y llibres moderns ricament enquadrats, ja diuhen desde un principi que aquell no es un edifici monástich.

La gran escalinata de mármol, monumental y espayosa es també obra més propia de un edifici profá que de un refugi religiós.

Si un separava del edifici las dos capellas, pen-

dria fácilmente la construcció per un cassino de recreo.

Tal aspecte li donan los vastíssims salons ab billars y altres jochs, los frontons á cel obert y sotagaleria pels dias de pluja que 's troban á tot arreu, los menjadors luxosos, la cuyna pareescuda á una catedral, y darrera del edifici 'ls jardins y un tros immens de montanya, ab un bosc frondós que s' enfila fins á la carena, presentant á cada punt las més hermosas perspectivas.

Las cátedras son relativament reduhidas; en cambi las dependencias destinadas al recreo y esbarjo dels alumnos se 'n enduhen la major part de la superficie del immens edifici.

De modo que la ratera no pot estar més ben preparada.

Impossible trobar un altre establiment d' ensenyansa qu' en comoditat y recreo puga competir ab l' *Universidad libre de Deusto*.

Lo terreno y la construcció han de valer alguns milions de pessetas!

¿De ahont redimontri haurán surtit las missas?

*
*

En l' establiment no s' hi dona altra ensenyansa que la de Jurisprudencia, Filosofia y Lletres y la preparatoria pera las carreras especiales. Res de ciencias físicas y naturals. Se diria que 'ls jesuitas las aburreixen.

Doscents alumnos interns y un centenar d' externs freqüentan las aulas de la *Universidad jesuítica*. Las primeras figuras de la política y de l' aristocracia hi envian als séus fills. Fins alguns noms molt significats en los partits liberals no tenen cap empaig en donar per professors dels séus fills als jesuitas.

Allí segueixen los cursos, gosant dintre del régimen disciplinari interior, de una relativa llibertat. Y com los jesuitas no poden aprobar cursos, ni conferir graus (á lo menos per ara), á fi de curs los alumnos van á revalidar los séus estudis á la *Universidad de Salamanca*, ahont los examinan. Y es digne de notarse que 'l major contingent de alumnos que sufren exámens en la *universitat salamanquina* procedeix de la *Universidad libre de Deusto*.

Amables y complasents ensenyen l' edifici á tota persona que solicita visitar-lo. Se glorian de possehirlo, y no sembla sino que s' envaneixen de la forsa que van adquirint, del immens prestigi de que disfrutan.

Ells han trobat lo desllorigador de la societat moderna, ambiciosa é hipócrita.

Parodiant una frase del Evangeli, semblan dir:

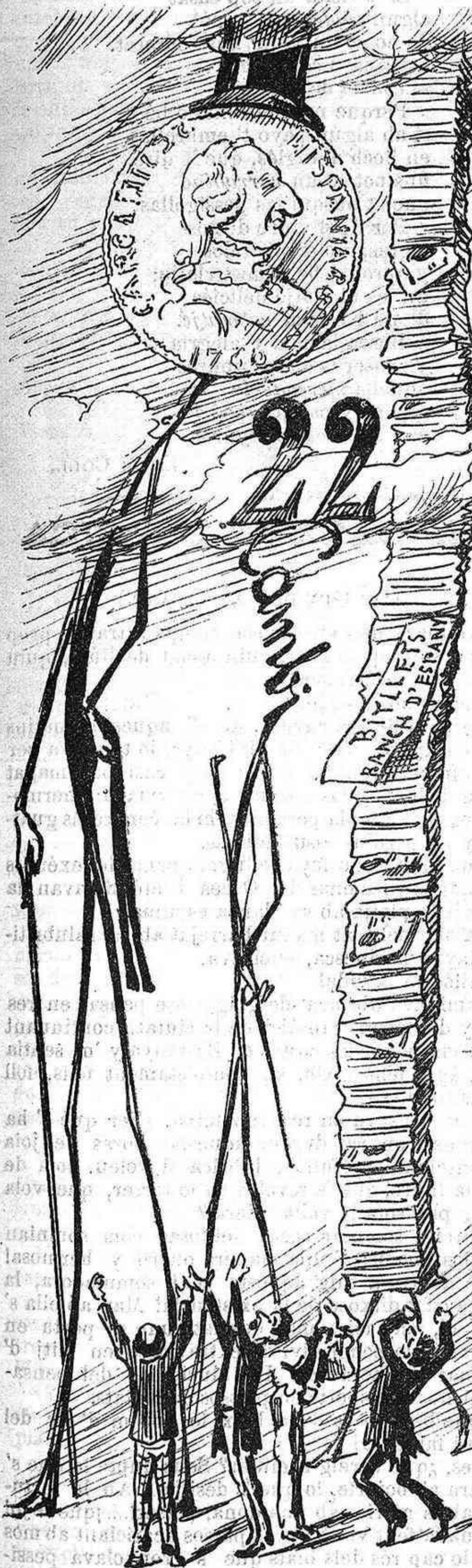
—Deixáu venir los ríchs á nosaltres, que quan la carn ha de ser del llop, ella mateixa se 'n hi vá.

Vizcaya está materialment infestada de convents.

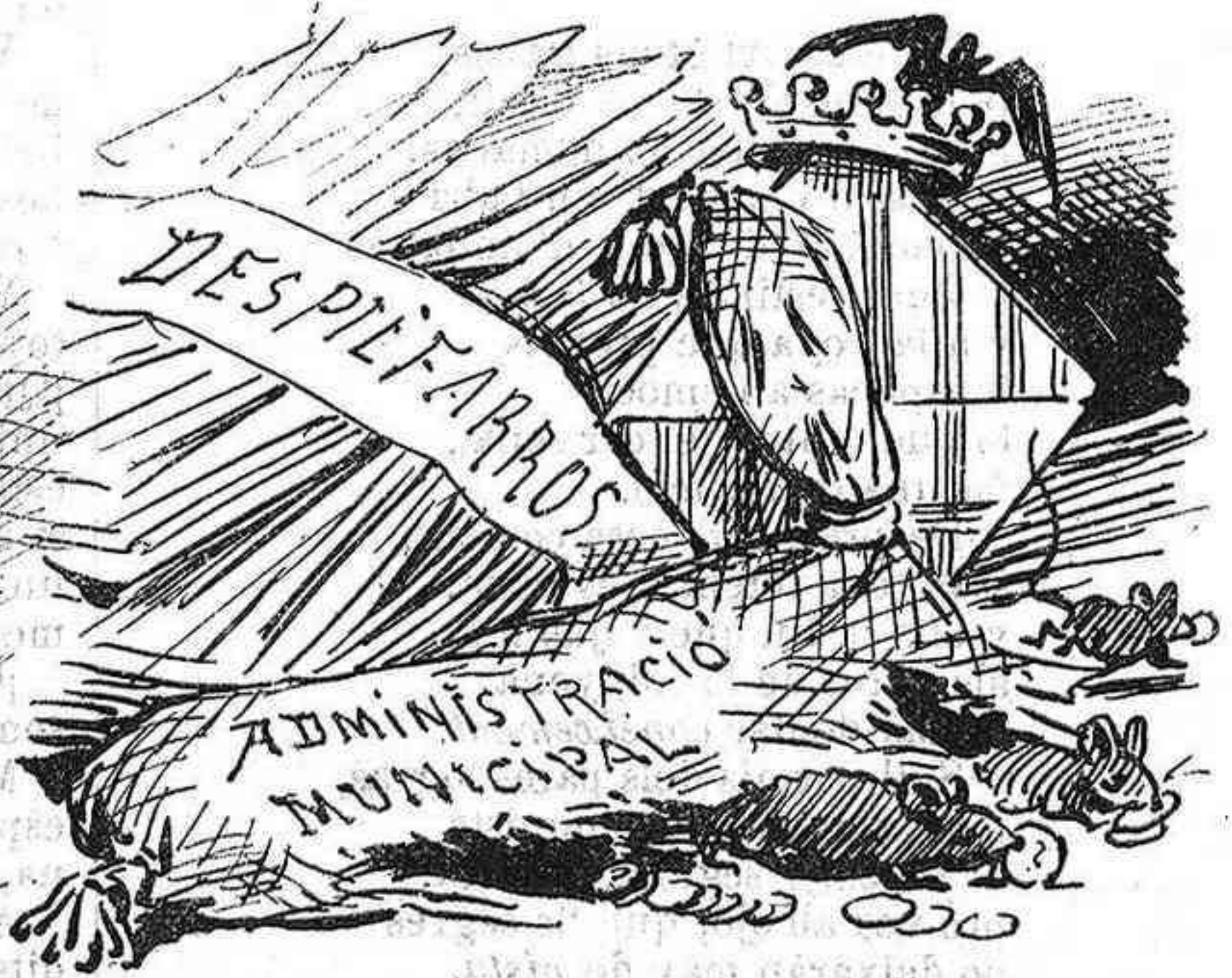
Las fogueras del any 35 van respectar los edificis monástichs, y encare que la desamortisació vá vendre 'n alguns y vá destinarne d' altres á quartels y altres usos propis del Estat, los frares ab las sévas trassas y manyas van recobrantlos, de manera que la séva reinstalació en tot lo pais vá extenentse com taca d' oli.

En un poble pintoresch, situat en un dels punts més céntrichs de la regió viscaína, vaig tenir ocasió de visitar un convent de Carmelitas descalsos. Viuhen allí com á rellogats; pero sense pagar lloguer. Un propietari tan acaudalat, com aficionat á la cria de frares, vá comprar lo convent, cedint lo séu us á la comunitat dels Carmelitas descalsos,

PUJAS Y BAIXAS

Lo papé, 'ls cambis y l'or,
pujant de ferm y de fort.

Plata, vi y Ajuntament,
¡en baixa continuament!

que ja avants de l' extinció de las ordres monàstiques l' havian possehit.

L' edifici es modest, sense pretensions, ni comoditats, y bastant brut, com si la bruticia formés part integrant de las prescripcions de l' ordre.

Dintre de aquella construcció, embellida únicament per una horta espayosa amurallada, vegeta la comunitat, vestint un sayal tosch de panyo groixut, calsant sandalias y ensenyant los dits del peu, y afeytantse la clepsa y 'l clatell, de manera que no 'ls queda sino una corona de pel alrededor del cap: aixó 'ls que no son calvos.

Una biblioteca rublerta de llibres místichs es lo séu únich entreteniment.

Vaig preguntar si tenian alguna obra de historia, y 'm respongueren que allí no hi havia més que la *Historia eclesiástica*, del pare Florez.

En tot l' any no tastan carn. Menjan únicament ous, peix, llegüms y verdura.

Y allá en lo refector, en lo siti predilecte s' hi ostenta un cap-de-mort, sens dupte porque serveixi de aperitiu als comensals.

A la nit se llevan una ó dos vegadas per anar á resar.

Interrompre 'l dormir, acostumar al ventrell á no admetre la sustancia de la carn, passar durant lo noviciat déu mil perrerias, pera posar á proba la vocació dels postulants, y després quan ja son frares admesos, ajonellarse als peus del pare prior cada vegada que 's topan ab ell, y besarli plens d' efusió las solfas del hábit com si siguessin una reliquia; destinar la vida á la ociositat y á la práctica de las més extranyas ceremonias, constituheix per ells l' únich fi de la existencia terrena, y 'l medi més segur per alcansar la glaria del cel.

Aquí podém dir: *cada loco con su tema.*

Pero podém afegir també: *hay gustos que merecen palos.*

Menos mal si aquesta comunitat s' aisla del mon, y no 's fica ab lo que no deu ficarse.

Pero ¡ay! Regularment fins los carmelitas comensan per ser descalsos, y acaban per *calsarse las botas.*

P. DEL O.

L' AMOR Y LA ADUANA

(Al amich Alfred Bravo)

Si de casarte tens ganas,
ja que no t' en vols desdí,
escriure ja que ho demanas,
la passió y mort d' un fadrí
dependent d' agent d' aduanas.

Quan estimas ab passió
y á la noya que pretens
li esplicas ab emoció
lo que dintre del cor sentis,
fas una *declaració.*

Després, com cosa corrent,
si la téva intenció es bona,
y ella 't diu que vajas fent,
als pares de la minyona
n' has de dar *coneixement.*

Si 'l permís dels pares logras,
pots anar fent la conquesta
d' ella... y seguirli la pista;
pro ves ab ojo, que 'ls sogres
no deixarán may de *vista.*

Si cansat de ser promés
veus que aixó va massa llarch
y vols arreglá 'ls papés,

ves arreglantlos, noy, ves
que son la *guía d' embarch.*

Si 't visita un cop casat
algun *inglés* que te pò'
de no cobrá 'l qu' has comprat,
demana 'l *certificat*
al *cónsul* de la nació.

Perque noy, mirant'ho bé
si ab algún payo t' embrollas,
en lloch d' *inglés*, que 't diré,
fins pot sé un *carrabiné*
que 't busqui las pessigollas.

Per fí, si viure ditzós
logras, no siguis talós
y aprofita bé aquest viatge;
qu' es el viatge deliciós
d' un barco de *cabotaje.*

Busca la pau y alegria
y conserva en tos apuros
aquella *mercadería*
que may pagarte podria
cap *societat de seguros.*

EMILI COLL.

LA CASETA BLANCA

(DE GUY DE MAUPASSANT.)

Caminar quan surt lo sol, camps á través, prop lo mar seré ¡quin goig, quin esclat de llúm, quin be de Deu de baumes!

Encare ho recordo.

Un mati de Primavera, un d' aquestos matins que us rejoyeneixen de vint anys, jo trescava per un caminet proper á las onas y casi bé amagat entre 'ls blats y las rosellas que formavan hermosa boscuria propia pera niuarhi las cendrosas guatllas y las perdius assustadissas.

Una brisa suau feya bellugar apenas los exércits d' espigas y las onas del Océa bretó besavan la caldejada platja ab sa blanca espuma.

La olor del blat madur barrejat ab la salubritica flayre marinesca, encisava.

¡Alló era la vida!

Caminava ubriecat de goig sense pensar en res lluny del burgit prosaich de la ciutat, continuant mon viatge per las costas de Bretanya y 'm sentia fort, ágil, felis... Oh, si, completament felis, foll de tanta ditxa.

Y no pensava en res, repeteixo. ¿Per qué s' ha de pensar en res durant aquestas horas de joia inconscient, profunda, lúbrica si voleu, joia de bestia lliure, que 's revolca en lo terror, que vola á son pler sota la volta sideral?

Vareig somniar cosas delitosas com somnian tots los jovens; d' una manera pueril y hermosa! ¡Qué depressa fuig aquesta edat somniadora, la única edat ditzosa de la existencia! May ab ella s' está sol, may trist, may desolat quan se porta en si mateix lo poder diví d' extraviarse en mitj d' un mar d' esperansas! La alucinació del pensament nos transporta en paissos encantats.

¡Que bella es la vida baix lo polsim d' or del somni falaguer!

Mes, ¿qué vareig somniar? Sens dupte lo que s' espera ab bojarie, lo que 's desitja... Ab la fortuna, ab la gloria ¡ab una dona, potser!... ¡que se jo!

Anava fent via á grans passos acariciant ab mos dits lo cap rós dels blats que 's gronxolava pessigollantme 'ls, com si fossen cabells.

Al tombar un petit promontori vareig fixarme en una caseta blanca que s' aixecava coquetona

CELEBRITATS ARTÍSTICAS

COMPANYIA DRAMÀTICA ITALIANA, PRÒXIMA Á DEBUTAR EN LO «PRINCIPAL»

La primera actriu SRA. REITER

Lo primer actor SR. EMANUEL

en la fondalada d' una vall, descobrintse'm á ma vista ab tot l' encís de la elegancia.

¿Per qué l' aparició de aquella casa va emocionar-me? Es ben cert que debades, viatjant en paisos desconeguts, se troban recóns que 'ns semblan vistos de molt temps, tant es lo que, de moment per una forsa extranya, nos son familiars ó perque son agradables á nostra vista ó be perque 'l cor se 'ns n' hi va. Y ¿es possible que may s' hagen vist? Tot nos seduheix, nos encanta; la linea del horitzó, la disposició dels arbres, lo color de la terra.... tot, tot.

¡Oh, la bonica caseta blanca! Un sens nombre d' arbres fruyters adornava sos jardins, qual terreno esgrahonat arribava fins á banyarse ab las onas del mar.

Vareig aturarme, enamorat, devant d' aquella caseta. ¡Quan agradable hauria sigut pera mi viurehi sempre! Vareig acostarme á la porta envejant tanta bellesa, fixantme de prompte en un gran lletrero escrit sobre una de las pilastras d' una empallissada, que deya: PERA VENDRE.

Com si aquell lletrero havés dit *aquesta casa es téva* vareig exprimentar un esgarrifament de plaher. ¿Per qué? ¡Ni ho sabia!

PERA VENDRE vareig llegir ab fruició.—¡Llavoras aquesta caseta, aquest paradu no es de ningú, podria ser de tothom, fins meu.... meu!—¿Per qué entregarme á tal sensació de alegría profunda, inexplicable, quan sabia be prou que no podia comprar la casa?... ¿com l' hauria pagada? ¿Mes aixó que hi feya? La caseta blanca 's venia. L' auzell engabiat perteneix á son amo; l' auzell que

talla 'ls espays en son vol es meu.... mentres no 'l cassi ningú ans que jo.

Pensant aixís vareig introduhirme parquet endins. ¡Que delitós ab sas escalinatas de marbre l' esbart de flors y la riquesa de artísticas esculpturas! Desde una glorieta examinava l' horitzó. La platge s' extenia á mos peus, arenosa y dentellada, separada de l' alta mar per tres rocassas que tancavan la entrada com atlétichs gegants col·locats allá pera desviar las onas en jorns de grossa mar.

¡Quin panorama encisador! ¡Quants poemas tancava tot lo que veyá entorn d' aquell niu nevat!

A la fi vareig trucar á la porta ab la mateixa franquesa que si estirés lo cordó de la campaneta de casa. Una dona la obrí, una criada ó *ama de llaves* vestida de negre, ab una cofia blanca al cap, á la moda bretona, que la feya semblar una germana de la caritat. ¡Hasta 'm semblá coneixer aquella dona!

—Vosté deu ser bretona, vareig preguntarli.

—No senyor, respongué, só de Lorena. Y anyadí:—¿Que vé pera visitar la torre?

—Oh, si,... y vareig entrar.

Tot ho coneixia; las parets, los mobles, tot. Y hasta 'm sorprenia no trobar dintre aquella casa lo meu escriptori, mos bastons y 'ls llibres.

Vareig entafurarme saló endins, un gran saló, bonicoy, decorat ab gust y que mirava al mar per tres soberbis finestralls. Sobre la xamaneya entre dos artístichs jarrons japonesos hi havia un retrato de dona.... vareig mirarmela persuadit de que també la coneixeria. Y efectivament, vareig co-

neixerla à pesar d' estar convensut de que may l' havia vista. Era ella, la mateixa que jo esperava trobar un dia, la que desitjava, la que nombrava, la que tenia lo rostre que veyia en somnis... ¡Una il-lusió!, si; la dona que 's busca en tot lloch, la que s' ha de trobar pe'l camí de nostra vida, la que 's porta continuament al cervell per la forsa de la il-lusió somniadora. ¡Era ella, si, la vareig coneixer per sos cabells formats en bucles, per sos ulls que 'm miravan ab passió, per son somriure que jo havia endevinat de molt temps.

—¿Qui es aquesta senyora, no obstant vareig preguntar à la criada?

—Es la senyora, me respongué ab acritut.

—Pero, be, será la mestressa de vosté...

—Oh, no, replicá aquella dona en tó d' orgull.

Tal resposta va sorpéndrem. La serventa s' está nmóvil y silenciosa, pero jo insistia preguntant...

—Allavors, será quan menos la propietaria d' aquesta casa.

—No senyor, aquesta casa es del meu amo.

—Donchs aquesta senyora... deya jo estranyat senyalant lo retrato.

—Es la senyora.

—Del amo de vosté...

—No senyor.

—Ah! será la séva *querida!*

La serventa no respongué. Jo, foll per lo torment de una vaga gelosia que anava engrandintse, engrandintse, per una ràbia confosa vers l' home que havia pogut trobar aquell àngel, anyadí:

—Y ¿ahont viu are?

—Lo senyor à París, murmura la bretona, la senyora... no ho sé.

—Ah, no viuen junts... vareig exclamar respirant ab satisfacció com si reposés d' una feixuga carga.

—No senyor, no viuen junts, continúa la serventa.

—Contim, contim lo qu' entre 'ls dos ha passat, deya jo à la criada, tal volta podria consolar à l' amo de vosté... ¡Jo la conéch à aquesta senyora... té mal cor!

La bona dona va mirarme de cap à peus, y sens dupte ma paraula franca li inspirá confiança.

—Oh, senyor, continuá; ella ha fet molt desgraciat al meu amo. Va coneixerla en Italia y la portá aquí com si fos sa muller propia... la estimava perdudament, ab deliri. Sols perque à ella va agradarli li comprá aquesta casa hont hi passava los estius... Mes un dia, à l' hora d' esmorzar l' amo 'm cridá—Marta, ¿ha tornat la senyora?—No senyor, vareig respondre... y sempre, à cada nova pregunta d' ell—¿ha tornat?—No senyor, responia. La esperarem en va tota la jornada; lo meu amo se passejava com un foll per tota la casa. Se buscá à la senyora y no 's trobá en lloch. Havía fugit... y may mes hem sapigut ahont y perquè.

¡Quin goig sentia escoltant la serventa; fins l' hauria abraçada!

La dóna del retrato tal volta havia fugit, perque no estimava aquell home... ¡oh, com gosava jo pensantho!

La criada continuá:—Lo senyortingué una gran tristesa, jo pensava que 's moria, mes, tot d' una se'n entorná à París deixantme l' encàrrech de vendre aquesta casa. Ne demana cinquanta mil franchs.

Jo no la escoltava. Tenia mon pensament fixo envers aquella dona. Me semblava que havia de trobarla, qu' ella, al arribar de nou la Primavera, havia de tornar, com las aurenetas, per veurer

aquella casa, y habitarhi sense la companyia de son senyor à qui potzer aborria.

Vareig depositar emocionat una moneda de cinch franchs en las mans de la vella serventa y agafant tremolós lo retrato de aquella dona, vareig fugir, camps à través, besant follament lo rostre hermós del cartró.

¡Quina felicitat si ella continuava essent lliure! Oh, si jo devia trobarla, aquell mateix dia potzer, ó l' endemà, aquella setmana ó l' altra... ¡un dia! Sens dupte ella havia fugit d' aquell home pera venir ab mi. Potzer jo era també la il-lusió de son cervell ardent.

Ella morava en algun recó de mon; jo no tenia més que veurerla pera trobarla, perque ja la coneixia.

Y seguia amanyant las maduras espigas que 'm besavan al pas, y respirava lo salubritich baf de las brisas marinescas y 'ls raigs del sol enmorenian mes mon rostre. Y caminava, caminava, foll de felicitat, borrarxo d' esperansa, segur de trobar aquella il-lusió, aquella dona, y reconduhirla à la hermosa caseta blanca besada per las onas, pera habitarhi los dos y ubriacarnos de amor à totas horas.

¡Oh, ab mi, prou hi hauria retornat gustosa la visió aquella!

Per la trad.

J. AYNÉ RABELL.

¡POBRE BESTIA!

La bestia mes desgraciada
un dels sers, mes desdixats
que Deu va posar al mon
es sens dupte lo caball.

Escoltin l' historia trista
que un penco à mi 'm va contar,
y si be no 'ls farà riure...
potzer que 'ls fassi plorar:
«Primer, vaig se 'l favorito
del marquès del Pinyol blanch,
que 'm tenia pe 'l seu gust.
ben vestit y ben menjat.

Pero vaig tenir la pega
de que 'm surtisin dos grans
à las potas del darrera
que 'm privavan de trotar.

Tot seguit l' amo va vendre'm
com aquell que diu, de franch.

Desde llavors, ¡si sabiau
las penas que jo hi passat...!
Menjant poch, y may à la hora
un carro sempre tirant,
tan bon punt ensopegava,
ó relliscava... ¡mal llamp!
l' animal del carreter
com aquell qui res no fa,
me clavava cada juli,
que 'm deixava mitj baldat.

Despres de ferli la feina
per espay de catorze anys,
y vejent que no podia
ni servia per tirar,
l' amo, sense cap escrúpul
al torin, me va portar
y... ja ho vehuen com me trobo;
tot malmes... los ulls tapats:
ab lo cos tot ple de nafras
y las tripas mitj penjant... ..

Ara, m' embestirà 'l toro

LA FULLA EN CAMPANYA

—¿Vritat qu' es apetitosa?
 —¡Y tal!—¿Que la seguirem?

—¡No podém ara! Recordam
 que som pares de...—Callém.

quedaré mes estripat;
y despres... després de mort...
¡hasta la pell se 'm vendráu!
Despres que n' han tret lo such;
després que 'ns han esplotat...
ja ho vehuen quina fi tenen
los que com jo son caballs!

LLUIS SALVADOR.

ACUDITS

Entre mare y filla:

—Ay, mamá: 'm fa una vergonya haverme de casar ab en Pepito.

—No sé perquè te n' has de donar vergonya. ¿Y donchs, jo que hi sigut casada dos cops?

—¡Oh! Vosté vá ser casada ab el papá?

U. P. BARBER.

Impossibles dramátichs:

Per un malalt: pendre *Las píldoras de Holloway* compradas á *L' apotecari de Olot*.

Per una cuynera: fer una truyta ab *La butifarra de la llibertat* y ab *Ous del dia*.

Per un gomós: conquistar á *La Dolores* á *La Rambla de las Flors*.

Per una raspa: trencar *Los cantis de Vilafranca*.

Per un pagés: anar ab *L' ase de 'n Mora* á *La fira de Sant Genís* ó á *Un mercat de Calaf*.

Per una beata: encomenarse á *L' ángel de la Guarda* ó á *Lo Sant Cristo Gros*.

Per un metereólech: observar *Lo cel rogent* ó *La posta de sol*.

Per un capellá: casar *L' hereu del mas* ab *La pubilla del Vallés* y *L' hereu Pruna* ab *La nena del Vendrell*.

J. PUJADAS TRUCH.

En lo café:

Un concurrent se serveix una copeta d' anís, y al tenirla plena li rellisca l' ampolla, de manera que ab la sotregada vessa la consumació.

—Teníu un servey molt débil—diu al mosso, ab tota la barra del mon.

—¿Y aixó?

—Res, que aquestas copas, aixís que s' omplan de licor perden lo coneixement més aviat que las personas.

ANTONET DEL CORRAL.

Un senyor entra á ca 'l metje, y li diu tot trastornat:

—Ay, doctor, que m' hi empassat un os.

—Home, aixó ray, no s' apuri—li diu lo metje.

—Si s' ha empassat un os, empassis un gos y se li menjará.

R. FERRIOL.

NO HI TORNIS

Si has renyit ab ta promesa,
com m' acaban de contar,
renega del festejar
qu' es la més gran bestiesa.
Pensa qu' es molt ensopit
l' anar á ensumar retrangas,
¡Deixat de fer moxigangas

per lográ 'l grau de marit!
No temis que 't falti dona;
prou que 't posarán paranyes.
Espera un xich, no molts anys,
no gayre rato, una estona,
y veurás que á professó
vindrán viudas y donzellas
á agafart per las orelles
per durte fins al rectó.
No 't creguis que siga broma;
la cosa va prenent peu
y ja 's cotisa á bon preu
la peluda má d' un home.
¡Oh... y un jove de carrera!
Encara que fassi horror,
tothom lo compra á pés d' or
(y no d' or de llumanera!
Busca un dot fenomenal.
¿Que volen dir deu mil duros?
Aixó no 't priva d' apuros
si vius á la capital.
Ab barrets, blondas y llassos,
en poch temps ja 'ls tens gastats
si ella te 'ls porta á grapat,
te 'ls farà llensá á cabassos.
Fixat ab aquesta lley
certa de tota certesa:
un home es per una deesa
si una noya es per un rey.
¿Qu' ella 't deixa? ¡que se 'n vagi!
Una ingrata res mereix.
Creume, noy, qui vulgi peix
que 's mulli... alló del adagi.
Enjégala al botavant,
que per durte á la ratera
prou que 't vindrán al darrera
ab un fluviol sonant.
De donas per fer la tria,
se 'n trovan á cada punt,
rambla avall y rambla amunt,
cada diumenje al mitj dia.
N' hi han de xicas, n' hi han de grans
lletjas, guapas, flacas, plenas,
blancas, rossas y morenas;
pots triar com als encants.
Allí veurás qu' es la dona,
com un cert autor va dir,
un ninot de carn vestit,
que te forma de persona.
May com avuy s' ha adaptat
als homes la indumentaria,
may la moda ha estat tan varia,
ni 'l simbol mes ben trobat.
Qui de la dona á las trassas
s' humiliá y 's rendeix,
son propi trajo vesteix
convertintse en un calsassas.
Com qu' aixó de la moral
tant s' arronsa com s' aixampla,
es vestir la màniga ampla
de despreocupat senyal.
Y essent la dona una púa
que sols cerca un bon marit,
si porta qua al vestit,
á l' intenció durá qua.
Tornant, donchs, á la qüestió,
tú mira, calla y passeja;
qui per casarse rastreja,
mereix llenya de debó.
No fassis l' os ni un sol dia,
ni mitj' hora, ni un segón;
no hi ha cap dona en lo mon,
que valgui una pulmonia.

LO CANTANT GALLINELLI

Y pulmonías tindrás
ben certas y asseguradas,
si en cantons, carrers y entradas
te deturas fent de nas.
Si se t' embulla la troca
ans de casarte, millor;
en los negocis d' amor,
tota la cautela es poca.
Y per si un cas, apurat,
determinas á casarte,
un consell vaig á donarte
per no pendre 'l nou estat.
Céreat de una dona honrada,
rica, aixerida, virtuosa
amable, senzilla, hermosa
franca, neta é il-lustrada.
Y arribada l' ocasió
quan ja allá al peu del altar
per sempre 't vulgan lligar
no digas si, digas—¡No!

FOLLET.

Teatros

En rigor aquesta senmana la revista d' espectacles hauria de suprimirse: no 's pot *revistar* lo que no existeix.

Estém en un moment de transició, y la majoria dels teatros, recordantse de que l' istiu s' acaba, 's preparan pera la campanya d' hivern.

Judiquin vostés mateixos.

***

La companyia del *Tívoli* passa á *Novedats*.

Al primer d' aquests dos teatros hi debuta una companyia d' ópera, que diu que posará 'l *Garín*.

Calvo-Vico tanca sas portas, després del terratrémol armat per la *Bella Chiquita*, que se 'n va con la danza á otra parte.

Lo teatro del *Circo Barcelonés* se prepara pera obrirse aviat, ab una gran companyia de sarsuela dirigida per en Mesejo (pare.)

Al *Principal* anuncian una temporada de drama italiá, per la companyia Emanuel-Reiter.

Tenor de primera forsa
que 's mata, cantant, la fam:

: quatre notas que dong
no 'n té poca de *virám!*

Fins l' *Alcázar Espanyol* entra en lo concert general y comensa la temporada ab una companyia de vers y sarsueleta, capitanejada pèl primer actor Sr. Miquel.

***

Dels demés locals, poch hi ha que dir.

Lo teatro de *Catalunya* segueix fent l' *agost* à mitjos de Setembre, ab lo *Viaje á Suiza*, al qual s' ha anyadit un nou quadro, tan interessant y divertit com los altres, que 's titula *Una excursión per los Alpes*.

Y al *Circo Equestre* 'l domador M. Veltrán continúa proporcionant á la empresa plens colosals, ab lo marvellós espectacle dels seus lleons

Per cert, que avuy es lo séu benefici.

No li faltarà gent; pero encara potser ne tindria més si 'l simpàtich domador pogués lograr que un dels seus lleons ballés la *dansa del ventre*.

Y per avuy.... *no va más.*

N. N. N.

¡VEYAM!

Dius, Carme, que no m' estimas,
perque vaig ferte un petó,
que sols t' inspiro despreci,
que só un dolent... ¡que se jo!
Vaja, dona, tingas calma,
fes entrá 'l seny en rahó;
perque, veyam ¿qué dirias
si acás demá te 'n fes dos?

JAPET DEL' ORGA

Anomalias y tocinerias:

A Sant Gervasi han comensat la matansa.

A Sant Adriá van inaugurarla l' altre dia.

Y 'ls nostres cansaladers continúan treballant per veure si poden conseguir que á Barcelona no s mati.

¿Veritat que fa riure aixó?

Los tocinyeres d' aquí diuen que 'l porch fresch, ara com ara, es perjudicial.

¡Y donchs! A Sant Gervasi y á Sant Adriá ¿qué gastan porchs d' un' altra classe?

¿O es que allí la gent es feta d' un' altra manera?

Un tocinyere, per surtir del apuro, deya parlant d' aixó:

—Es que aquells pobles son més sans que Barcelona.—

Y tenia mitja rahó, si bé ho reparan.

Sant Adriá.... Sant Gervasi: dos pobles sants.

¡Haguessin vist l' altre dia 'l nostre Ajuntament quín goig feya!

Hi havia besa-manos á cal general, no recordo ab quín motiu, y una colla dels nostres concejals van anarhi en carretel-la descuberta, tots mudats, ab la camisa neta, la banda crusada sobre 'l pit... vaja, que feyan tropa.

Aixó sí, l' endemá hi havia d' haver sessió... y no se 'n va poguer celebrar perque 'ls senyors concejals no van assistirhi.

Naturalment; estarian cansats del passeig en carruatje del dia anterior.

¡Fatigan tant aquestas feynas!

Per cert que, parlant d' aquest besa-mans, un periódich dirigeix als regidors que van anarhi un cárrech perfectament infundat.

Diu que «al passar per davant de la bandera» que ab lo piquet d' honor està en l' atri de la Capitanía... los concejals no van descobrirse, com mana la etiqueta y 'l respecte que mereix l' emblema de la patria....»

¿Y qué?

Patria, honor, etiqueta.... ¿No veu que 'ls pobrets no hi están gayre versats en totas aquestas cosas?

Ha mort á Polanco (Santander) un fill del notable novelista don Joseph Maria de Pereda.

Acompanyém de totas veras en lo sentiment al ilustre escriptor, desitjant que 'l pesar ab que tot Espanya ha rebut la trista noticia mitigui, si es que aixó es possible, la inmensa pena que l' afigeix.

A Gijon han sigut suspesos varios concejals, perque resulta que l' Ajuntament gastava en impresos cantitats que, per lo extraordinarias, semblan inverossímils.

A Barcelona no es fácil que 'ns succeheixi aixó.

Sent l' arcalde primer y l' impresor del Ajuntament una mateixa persona, calculin si deurá anar recta y afinada la qüestió d' impresos.

Llegeixo en un diari de la localitat, que parla dels estragos que un ciclon ha fet als Estats Units:

«En rio Coosa se han encontrado 72 cadáveres, 15 en Savannah, y 50 han desaparecido, suponiéndose hayan perecido.»

De modo que d' aixó 's desprén que se suposa que aquestos 50 cadávres que han desaparecut... son morts.

Opino exactament com lo tal periódich.

¡Quántas exposicions!

Una colla de tranquils volen fer una exposició universal á Barcelona.

L' Ajuntament anuncia una exposició de pinturas.

Y ara Madrit treballa per fer també una exposició universal l' any 1894.

Verdaderament comenso á creure qu' estém molt exposats.

Exposats á no tenir cap exposició.

L' historia de sempre.

Hi ha temporal, las ayguas del mar s' esbalotan y 'ls pobres barcos anclats en lo port de Barcelona corren lo perill d' estrellarse ells ab ells ó contra las escolleras.

Y aixó que en lo nostre port s' hi ha treballat bastant rato, y no crech que 's pugui dir que 'ns costi gayre barato.

¡Aixó sí que es una exposició permanent!

¡Apreta!

A Austria s' ha suicidat un fulano que tenia la friolera de cent set anys.

No sé la causa; pero me la figuro.

¡Desenganys amorosos!....

Lo que poden los mals exemples.

Dilluns, dos trens del tranvia de vapor de Sarriá van atrevirse á xocar, lo mateix que si 's tractés d' un carril de tamanyo natural.

Afortunadament no va haverhi desgracias de cap classe: ni de primera ni de segona.

LAS DONAS DE PARIS

Los empleats, pera tranquilisar als passatjers, podian dirlos:

—No ha sigut res, senyors, no ha sigut res. Aquest xoque no ha tingut altre objecte que donar una mica d'importancia á la línea.

De un diari local:

«A Vilafranca s' está construhint una bota que podrá contenir set cents mil litres de vi.»

Exclamació d' un borratxo, al llegir la noticia:

—Lo dia que 'm vegi aburrit, vaig á Vilafranca y 'm tiro de cap dintre d' aquesta bota.

L' actor don Antoni Vico que, com ja saben, es á Buenos-Ayres, ha debutat ab *La muerte civil*, obtenint d' aquell públich una ovació delirant.

Es inútil fer constar la satisfacció ab que doném noticia tan agradable.

¿De qué parlavan? ¿del cólera?

Pues, sens dupte perque no 'ns olvidém completament d' ell, aquests dias s' ha parlat de si á Belchite y á Villarreal n' hi ha hagut alguns cassos.

De totas maneras, no 'n fassin cabal. Avuy tot s' estrefá y tot se falsifica. Hasta las epidemias.

* * *

Apart d' aixó, que no deixa de consolar una mica, á Barcelona podém estar perfectament tranquils.

Las autoridades no dormen.

Cada nit al *Circo Equestre* hi ha una pila de regidors.

Continúan ab més brillo que may los robos de pisos.

Lo raro no es aixó. Lo extrany es que encare hi haji pisos ab cosas per robar.

Un lletrero que 's llegeix en una botiga de marmolista de Barcelona:

Se hacen panteones, lápidas é ineripciones á medida...

¿Qué vol dir aixó?

¿A la mida del difunt?

Fot. Reutlinger.—Paris.

Emiliana d' Alençon

Cocotte famosíssima. Pera apartarlo d' ella, una duquesa molt coneguda á París va enviar lo seu fill al Africa, ahont ha mort fa poch, victima de las febras. Ha treballat en lo teatro *Menus Plaisirs* y es la... *amiga íntima* d' una filla d' un dels juheus més ríchs del mon, qual nom tothom coneix.

Quèntos

A un propietari molt rich, li preguntavan:

—¿Quina edat té vosté?

—A punt fixo no podría dirho. Calculo que tindré de 40 á 45 anys.

—¿Es possible que no sápigam ni 'ls anys que té?

—Ja veurán, senyors jo conto las mévas rendas, lo méu capital, las botas de vi que tinch al sellé, los caps de bestiar que tinch al corral; ho conto tot menos els anys, perque estich segur que no 'n tinch de perdre cap, y que no me 'ls té de robar ningú.

Diálech cassat al vol:

—¿Sabs, Lluís, una cosa més desagradable que un home que no tingui una pesseta?

—Si, noy: es quatre vegadas més desagradable un home que no tingui un ral.

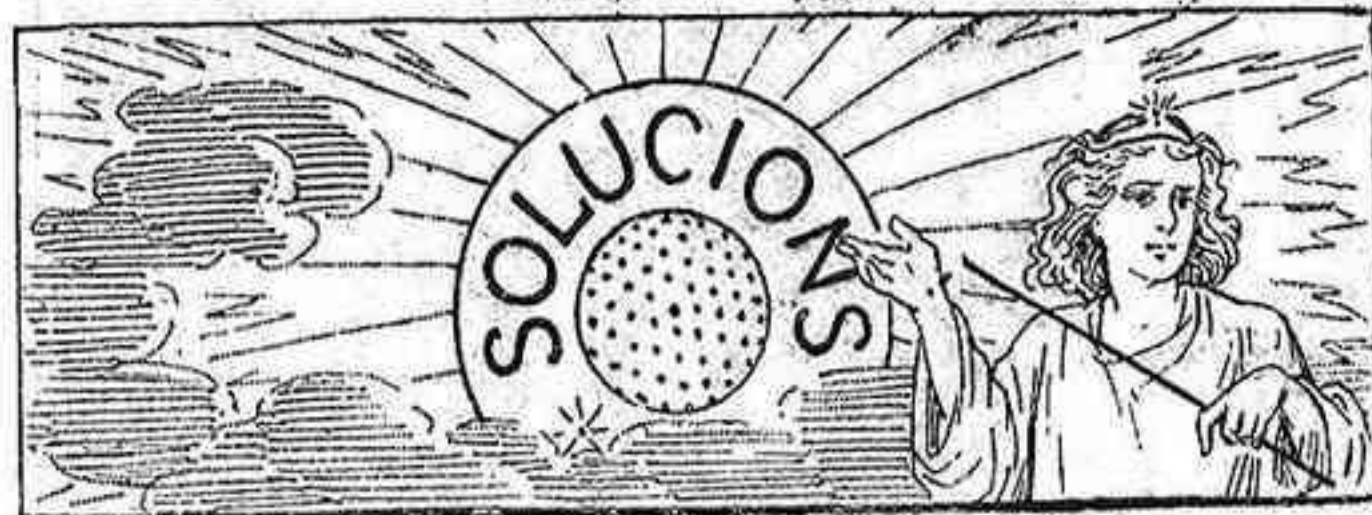
Un pastor protestant havia pujat á la trona pera llegir un passatge de la Biblia. Després de haverse posat las ulleras, llegí:

—Entonces Dios dió una compañera á Adán. Y después de girar full, seguí leyendo:

—Estaba embreada por dentro y por fuera y llena de toda clase de animales.

Rialla general.

Lo pastor repará llavoras que havia saltat un full y havia passat á la descripció de l' arca de Noé.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Caramot.
- 2.ª CONVERSA Y ANAGRAMA.—Rosa-Anirá-Anari.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Lo mestre de minyons.
- 4.ª TERS DE SÍLABAS.—BO RI A
RI BE RA
A [RA] GÓ
- 5.ª GEROGLIFICH.—Un y un, dos y un, tres.

XARADAS

DE DIVENDRES A DIVENDRES

Diálechs d' istiu

—¿Cóm li proba l' está á fora
à la mamá de vostè?

—Ahir vam tenir *dos-quarta*
y diu que 's troba molt bé.

—¿Ho veu? jo ja vareig dirli
que li era molt convenient

cambiar d' ayres.—Que vol ferhi
si te un genit tan dolent.
Pro, quan lo metje va dirli
va decidirse....—Ja ho crech,
—¿Que ha anat molt lluny?—Nosenyora
aquí aprop; al poble sech.

—Sabs ahont penso, esposa méva
portarte un dia d' aquests?
—¿Ahont?—A *San Sebastián*.
—¿Que ho dius dé sério? Carlets?
—*Primera* un gust que 't vull *quinta*.
—Y ¿quants dias hi estarem?
—Tot lo mes dos ó tres horas.
—¿Que' dius ara?—Agafarem
el tramvia....—¿Que somias?
—Y 'ns deixa al cap d' un instant
en quells banys de la mar bella
que 'n diuhen *San Sebastián*.

—Lo senyor de la senyora
del quart pis es molt *segón*
de veurer.—¿Qué diu, *burrango!*

LA HEROINA DELS «PARES DE FAMILIA»

La ilustre Bella Chiquita
presentada en *llibertat*,
y vestida en los dos trajes
que li han dat celebritat.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

EL COCINERO PRÁCTICO

Nuevo tratado de cocina
repostería y pastelería

con interesantes artículos de
economía doméstica

Un tomo en 4.º encuader-
nado Ptas. 4.

CÓDIGO CIVIL

Concordado, comentado
y anotado conforme á la Juris-
prudencia del Tribunal
Supremo.

Un tomo en 8.º mayor
Pesetas 2

NOVÍSIMA EDICIÓN

LAS JOYAS DE LA ROSE

Per **Frederich Soler (Serafi Pitarra)** Preu 2 pessetas.

LOS TRES MOSQUETEROS

por **A. DUMAS (padre)**
3 tomos ~~~~~ Pesetas 3

EL ARTE EN GRECIA

por **H. TAIN**

~~~~~ Pesetas 3 ~~~~~

EL DOCTOR PASCUAL

por **EMILIO ZOLA**

~~~~~ 2 tomos 8.º ~~~~~ Pesetas 6 ~~~~~

FLORES DE ESTÍO

POESÍAS de JOSÉ ANSELMO CLAVÉ

Un tomo en 8.º encuadernado Ptas. 4.

Ramón D. Perés

NORTE Y SUR

CON ILUSTRACIÓN DE **A. Mestres**

Un tomo 8.º—Ptas. 3

Guy de Maupassant

BELLEZA INÚTIL

Un tomo 8.º—Ptas. 3

Sortirá ~~~~~ A PRIMERS DE LA PRÓXIMA SEMANA ~~~~~ Sortirá

UNA AVENTURA D' AMOR

per **C. GUMÁ** ab dibuixos de **M. Moliné.**—Preu 2 rals.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mutuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' extravíos, no remetent además 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas

DISTRACCIONS CASULANAS

DE CAP A LA PARET

Colocan una banqueta á terra, arrimada á la paret; posan la punta dels peus á una distancia de la paret, doble del ample de la banqueta; després s'abaixan y agafan la banqueta pels costats, apoyant lo cap en la paret.

Alsan llavors la banqueta de terra, sense més apoyo que 'l del cap, fins á posarse drets y ja está feta la operació... qu' es una mica més difícil de lo que en apariència sembla.

¿que no sab que ja no hi son?
allá á la *vinya petita* (1)
els varen portar tots dos,
—¿Y perquè?—Perque tenian
lo ventrell molt *suchspetchós*
—Que potser era que 'l cólera....
—Cólera diu? ¿Que ha de ser
lo cólera á Barcelona
ve quan á alguns els convè.

—¿Ahont va senyora Pauleta
tan depressa?—Ay, vaig corrent
cap agafá aquell tramvia
perque *hu tart*.—D' aquí un moment
passará l' altre; no corri;
que va al bany?—Si.—Pro ¿no veu
quin temps fa? está á punt de ploure.
—Veurá; n' haig de pendre deu
de seguits; sols n' hi pres quatre....
—Y si plou si ficará?
—Si; pro ja porto 'l paraygua
perqué no 'm pugui mullar.

¿Que ha passat á n' aquell grupo?
Res; que un gos ha mossegat
á una noya.—¿Y 'l gos era
rabiós?—No li he preguntat;
si acás vol que la mossegui....
—Fugi home ¡Deu nos en guard!
prou *tot* que n' estich dels gossos;
no se perque 'ls fan anar
aixís.—¿Y qui las fa aná á n' ellas
pel carré ensenyant un feix

(1) Vinyeta.

de cama? ah; es que á ser jo gos
¡hauria fet lo mateix!

—Ahont van vostés los diumenjes
á la tarde?—¿Ahont vol anar?
—Ab aquestas calors, filla,
no 's pot aná en lloch.—Es clar.
—¿Y vostés?—Cada diumenje
ab la *dos-tres* y 'l promés
d' ella, pel Passeig de Gracia
doném dos voltas ó tres,
allá hi va molta elegancia.
—Y ¿que tal 'l novio? ¿está?....
—Es molt bon noy pro económic
cada festa 'm porta allá.

J. STARAMSA

GEROGLÍFICH

+
|||
|||
TRONS
LOOP
SA
II
B. RUJACA Y C. PILLO.

FILLAS DE EVA

Fot. Olmar.—Viena

Es guapa y considerada
com á senyora de pés.
pero aixó si, es molt senzilla
no li agrada *amagar* res.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto 63.